

Sygn. akt III KK 511/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Krzysztof Cesarz (sprawozdawca)

SSN Józef Szewczyk

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie **A.C.**

skazanego z art. 244 k.k. i z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 14 grudnia 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w P.

z dnia 20 kwietnia 2017 r.

**1) uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania,**

**2) obciąża Skarb Państwa wydatkami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P. wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2017 r., uznał A.C. za winnego czynu opisanego w akcie oskarżenia, polegającego na tym, że: „w dniu 1 września 2016 r. w miejscowości Ś., kierował samochodem osobowym marki Audi A3, nie stosując się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego

sygn. akt X K ..11 z dnia 03.02.2012 r., zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych obowiązującego od dnia 26.04.2011 r. do dnia 26.04.2017 r. w związku ze skazaniem za przestępstwo oraz prowadził ww. pojazd nie stosując się do decyzji wydanej przez Prezydenta Miasta G. z dnia 18.06.2012 r. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami”, tj. występku z art. 244 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za który na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 37a k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości „200 (dwustu) stawek dziennych przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 40 (dziecięciu) złotych” (*podkr. – SN*).

Powyższe orzeczenie nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron uprawomocniło się w dniu 28 kwietnia 2017 r.

W kasacji od wyroku Sądu Rejonowego w części dotyczącej orzeczenia o karze wywiezionej na korzyść skazanego Rzecznik Praw Obywatelskich zarzucił „rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., polegające na wymierzeniu oskarżonemu kary grzywny w sposób uniemożliwiający jej wykonanie, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co uzasadniało jej uwzględnienie w całości na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.).

Nie ulega wątpliwości, że zaskarżony wyrok dotknięty jest bezwzględną przyczyną odwoławczą w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., bowiem w treści tego orzeczenia zachodzi sprzeczność uniemożliwiająca jego wykonanie. Sąd Rejonowy, orzekając wobec skazanego karę grzywny, posługując się zapisem cyfrowym i słownym, odmiennie w każdym z nich określił wysokość kwotową jednej stawkiiennej. W zapisie cyfrowym wskazał, iż wysokość jednej stawkiiennej wynosi 40 zł, zaś w zapisie słownym wysokość tej stawki określił na kwotę dziesięć zł. W tej sytuacji istnieje rozbieżność co do rzeczywistej wysokości orzeczonej kary grzywny. Tego rodzaju sytuacja wprost wskazuje na naruszenie przez Sąd

Rejonowy art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. w stopniu przesądzającym o wystąpieniu wskazanej powyżej bezwzględnej przyczyny odwoławczej, co w konsekwencji prowadzić musi do uchylenia zaskarżonego orzeczenia.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy prawidłowo sformułuje swoje rozstrzygnięcie, bacząc by jego treść był jednoznaczna i nie budziła wątpliwości, a także uwzględniając dyrektywy wynikające z treści art. 443 k.p.k.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy, z mocy art. 537 § 2 k.p.k., orzekł, jak w wyroku.

kc